

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 19.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1869,

Τιμή ἑτησία, λ. 50
ἡ ἑκαστ. φύλ. » 5

Ο ΚΑΛΙΣΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φύλλων τῆς ἐφημ. τῶν Παιδῶν ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ὄρους Βλάγχ, τοῦ ὑψηλοτάτου ὄρους ἐν Εὐρώπῃ. Οἱ θελοντες ν' ἀναβῶσι τὸ ὄρος τοῦτο ἔχουσι πάντοτε ἀνάγκην ὀδηγοῦ· διότι υπάρχουν ἀπειροὶ ἐπικίνδυνοι θέσεις ὥστε οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τὸ ἀναβῇ μόνος. Ὁ ὀδηγὸς γνωρίζει ποῦ τὸ μονοπάτιον εἶναι ἀσφαλές καὶ διὰ τοῦτο οἱ περιηγηταὶ ἐπιζητοῦσι τὴν συνοδείαν καὶ ὀδηγίαν τοῦ.

Ἦτο καιρὸς κατὰ τὸν ὅποιον ὁλόκληρος ἡ χώρα τῆς νέας Ἀγγλίας ἐν Ἀμερικῇ ἦτο σκεπασμένη με πικρὰ δάση καὶ ὁδοὶ δὲν ὑπῆρχον. Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἀποικοὶ ἐπομένως, ὅταν ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, εἰσθῆθων ἕνα ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους, — τοὺς ἀγρίους κατοικοῦς τῆς χώρας, διὰ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ καὶ τοὺς ὀδηγήσῃ διὰ τῶν προαιωνίων ἐκείνων δρομῶν· διότι οἱ αὐτόχθονες Ἀμερικανοὶ ἦσαν γυμνασμένοι καὶ ἐγνώριζαν καλῶς ἅλα τὰ μονοπάτια καὶ ἕλας τὰς ἀτραποὺς, ὥστε ἤδυναντο νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον χωρὶς δυσκολίας.

Ὁ Μωϋσῆς, καθὼς ἐνθουσιάζονται ἄλλοι ἀνέγνωσαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην (βιβλίον τῆς Ἐξέδου), ἦτον ὁ ὀδηγὸς τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν ἔρημον 40 ἔτη. Ἡ Νεφέλη ἦτον ὁ ὀδηγὸς τοῦ Μωϋσέως καὶ ὁ ἀστὴρ τῆς Βηθλεὲμ ὁ ὀδηγὸς τῶν μάχων, οἵτινες ἦλθον ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν ἵνα προσκυνήσωσι τὸν μικρὸν Ἰησοῦν.

Ὅταν τις δὲν ἦναι εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν, ἢ δὲν ἤξεύρῃ ποῦ αὐτὴ κείται, ἢ ἦναι εἰς κίνδυνον νὰ τὴν χάσῃ, μάλιστα εἰς μέρη, τὰ ὅποια δὲν εἶναι ἀσφαλῆ, τότε ἔχει ἀνάγκην ὀδηγοῦ — ἔχει χρεῖαν ἀνθρώπου

νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς αὐτήν.

Ὁ σκοπὸς τῶν ὁλέων, τὰ ὅποια μέλλουσι νὰ γραφῶσιν ἐνταῦθα, εἶναι νὰ διευθύνῃ τὸν νοῦν τῶν παιδῶν εἰς τὸν κάλλιστον καὶ ἀσφαλέστατον ὀδηγὸν διὰ τοιαῦτα ἄπειρα καὶ ἀθήα ὄντα, — τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Χριστὸς ἵσταται παρὰ τὴν ὁδὸν, ἢ ὅποια φέρει πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ὑπόσχεται νὰ ὀδηγήσῃ ἅλα τὰ παιδιά ἀσφαλῶς καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των, ἕως οὗ φθάσωσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου καὶ εἰσέλθωσι διὰ τῶν πυλῶν εἰς τὴν πόλιν.

ΠΟΙΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

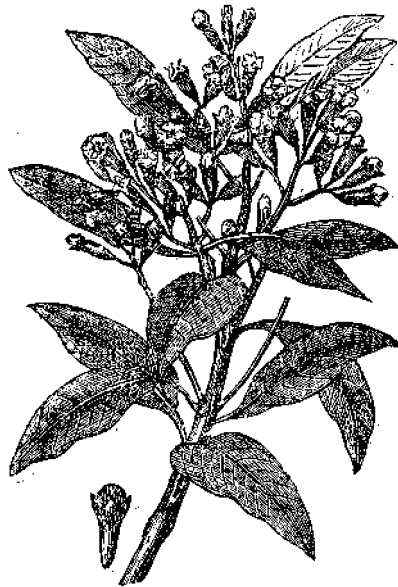
Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται δὲν πρέπει νὰ νομίσουν, ὅτι ὁ λόγος ἐδῶ εἶναι περὶ ὀδηγοῦ, ὁ ὅποιος θὰ τὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ κίνδυνον δάσος, ἂν τύχῃ ποτὲ νὰ πλανηθῶσιν εἰς αὐτὸ, οὔτε θὰ τὰ καταβιβάσῃ ἀπὸ ἀπόκορμον βράχον, εἰς τὸν ὅποιον πιθανὸν νὰ σκαλίωσιν, οὔτε θὰ τὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν δημοσίαν, ἂν ποτε συμβῇ νὰ παραδρομῆσωσιν ἀπ' αὐτήν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, — ὁ καλὸς καὶ ἀσφαλὴς οὗτος ὀδηγὸς τῶν μικρῶν παιδιῶν, δὲν ὑπόσχεται τοιαῦτα πράγματα· μολοῦντι καὶ ταῦτα δύναται νὰ κάμῃ, ἐάν γείνη χρεῖα. Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ λάβῃ τὰ παιδιά ἀπὸ τὴν φροντίδα του καὶ νὰ τὰ κάμῃ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, διότι κινδυνεύουσιν καθ' ἑκάστην νὰ ἀμαρτήσωσιν καὶ πραγματικῶς εἰς πολλὰ μικρὰν ἡλικίαν ἀρχίζουσιν νὰ ἀμαρτανώσωσιν.

Ἡ ἀμαρτία εἶναι τόσον κακὸν πρᾶγμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Θεοῦ, ὥστε δὲν δύναται νὰ υποφέρῃ βλέπων αὐτὰ εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, χωρὶς νὰ βῶσῃ εἰς αὐτὰ χεῖρα βοήθειας διὰ νὰ τὰ ἐλευθερώσῃ ἀπ'

αὐτὸν, ὁδηγῶν αὐτὰ δὲ τῆς χειρὸς πρὸς τὸν οὐρανόν. Οὗτος εἶναι ὁ δρόμος καὶ τοιαῦτος ὁ ὁδηγός, περὶ τοῦ ἵποίου θέλομεν καλέσαι — ὁδηγός, ὅστις ἔχει πολλὰ ἐνάρετα παιδιά μὲ συνοδωπύρους, περιρυσόμενα μὲ αὐτὸν εἰς τὰ οὐράματα του, ἐν οὐρανῷ,

ΤΑ ΜΟΣΧΟΚΑΡΠΙΑ.

Εἰς τὰς νήσους Μολούκας, πλησίον τῆς Ίαβας, ὑπὸ τὴν ἰσημερινὴν, παράγονται ἀρθνα ἀρώματα, μωσχοκάρπια (τὰ κοινῶς *μοσχοκάρφια* ἢ *καρυοφύλλα*) καὶ *βίλια*, μωσχοκάρφα, ζιγγίβερις, πεπέρων, καφέξ, ζακχαροκάλαμοι πρὸς τοῦτους δὲ καὶ ὑρῶζον, ὑπῶραι καὶ ἄλλα. Αἱ νήσοι αὗται ἀνεκαλύφθησαν ἐν ἔτει 1511 ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, σήμερον δὲ ἀνήκουσιν αἱ μὲν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, αἱ δὲ εἰς σουλτάνους ἀνεξαρτή-

Κλάδος Μωσχοκαρπέας.

του· διατηροῦσιν ὁμοίως εἰσέτι καὶ εἰς Πορτογαλλοὶ ἀπὸ τῆς κτήσεως τινός.

Ἡ μωσχοκαρπέα εἶναι μέγα δενδρόλιον ἀειθαλές, τοῦ ἵποίου ὁ κορμὸς ἐκτείνεται μέγιστον ἀνθρωπίνης ὀψόρου, λαμβάνουσι δὲ οἱ ἀλλῶνες, τότε σφῆμα πυραμιδοειδές, καὶ τὰ μὲν φύλλα του, ὁμοιάζουσι τὰ τῆς δάφνης, τὰ δὲ ἄλλα του εἶναι βροδόχρα, καὶ ὁ φλοιὸς του ἐλαϊόχρους. Περιέργων εἶναι δὲ τὸ δένδρον τοῦτο διότι πλείονα καρπὸν ἐκ τοῦ ἐνός-μέρους ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου, κατὰ τοὺς καιροὺς καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ὁ καρπὸς του εἶναι λευκός, ἀλλὰ καθέσον ὠριμάζει, ὁ ποικακινέει, καὶ ἐξηραίνόμενος καθίσταται ὑπόμαυρος — τὰ μωσχοκάρπια. Δις τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεται ἡ συγκομιδὴ του, πρῶτον κατὰ τὰ Χριστούγεννα, καὶ

δεύτερον κατὰ ἰούλιον, ἔτι κατὰ τὰ δύο περίπου ἡμιστάσιον. Ἐτε εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας εἶναι μᾶλλον συγκερασμένον ὁ ἀήρ· ἀλλὰ κατὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, τὸ μωσχοκάρπια εἶναι θερμότερον, ἐπειδὴ τότε ὁ ἥλιος εὐρίσκειται ἐκεἶ εἰς τὸ κατακρύφον σημείον του. ἔτι εἰς τὸ ζεῖν. Ὅσακις τὸ ἔτος εἶναι θερμὸν καὶ ἀνοδρὸν, εἰς ἐκάστην τῶν νήσων συναγορεύονται 300 ἢ 400 παχάρια (μέτρον τῶν τόπων ἐκεῖνων) ἔλαιον δὲ τῶν Μολουκῶν ἢ συγκομιδὴ ἀποφέρει 400,000 λιτρῶν μωσχοκάρπια.

Ἡ μωσχοκαρπέα συνήθως βλαστάνει αὐτοφυῆς εἰς τὰ θρενὰ μέρη, καὶ μέχρι τινὸς ἐφρονεῖτο ὅτι μεταφορτευσμένη εἰς τὰ πεδινὰ ἐξηραίνετο, ἀλλ' οἱ Ὀλλανδοὶ ἐδοκίμασαν ἀκολούθως, καὶ εἶδον ὅτι μεταφύτευται καὶ προκόπτει ἐξαιρετικὰ καὶ εἰς τὰ πεδινὰ. Ἐφρονεῖτο πρὸς τοῦτους, ὅτι μόνον εἰς τὰς πέντε νήσους, τὰς κυρίως Μολούκας ὀνομαζομένας, ἐφύετο ἡ μωσχοκαρπέα, ἔπειτα ὁμοίως εὐρέθη καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας τῶν πέριξ, εἰς τὰς ὁποίας ἐξετάθη τῶν Μολουκῶν τὸ ὄνομα· ὥστε σήμερον ἀποκαλοῦνται οὕτω καὶ αἱ μεταξὺ τῶν Φιλιππινῶν καὶ τῆς Ίαβας. Θέλονται οἱ Ὀλλανδοὶ νὰ καρπῶνται ἀπὸ μόνου τὸ ἐμπόριον τοῦ προϊόντος τούτου, ἐπρασπάθησαν νὰ καταστρέψωσι διὰ τῆς βίας ἢ τῆς πονηρίας ὅλας τὰς μωσχοκαρπέας ὅσαι εὐρίσκοντο ἔξω τῶν κτήσεων των, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσαν. Οὗτοι μεταφύτευσαν αὐτάς πρὸς εἰς καὶ εἰς τὰς Ἰνδικὰς ἀποικίας των· ἀλλὰ λέγεται ὅτι τῶν οὕτω μετατοπισμένων ὁ καρπὸς εἶναι ὑποδεέστερος.

Τὰ φύλλα, ὁ φλοιὸς καὶ τὸ ξύλον αὐτὸ τοῦ δένδρου ἔχουσι ὀσμὴν ἐπίσης δυνατὴν ὡς καὶ ὁ καρπὸς, καθὼς καὶ γὰρ εἶναι. Ἐὰν ὁ καρπὸς δὲν συγκομιθῆ ἀκριβῶς εἰς τὴν ὥραν του, παχύνεται καὶ σκληρύνεται τῶρον, ὥστε μόνον ὁ φλοιὸς του μένει χρήσιμος.

Ἐκαστος τῶν κατοίκων κέκτηται ὀλίγας τινὰς μωσχοκαρπέας, τὰς ὁποίας ἐπιτηρεῖ μόνος, καὶ συναγεῖ τὰς καρπῶν χωρὶς ποσῶς νὰ τὰς καλλιστεῖ. Εἰς ἐκάστην δὲ νῆσον δίδεται εἰς τὰ μωσχοκαρπία ἄλλο ὄνομα εἰς τὴν Ταδέρην καλοῦνται *γομόδ*, εἰς τὴν Σπραγγάνην *πογγαλαβάν*, ἀλλαχῶς δὲ *χίλιγχε* (chiliche), κτλ. (Μουρία Ὄσα)

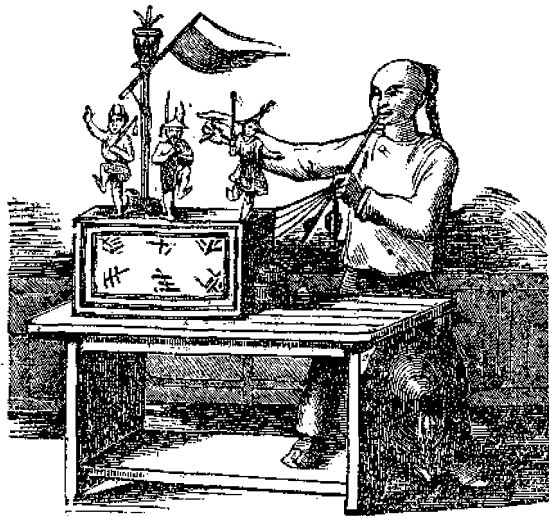
ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ.

Καθ' ἕλον τὴν χώραν τὰ παιδιά ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὰ παιγνίδια, καὶ δικαίως· ἀλλὰ τὸ περιέργων εἶναι, ὅτι συχνὰ ἀπαντῶμεν τὰ αὐτὰ παιδικὰ παιγνίδια, εἰς διαφόρους χώρας.

Ἰσοδομία· εἰκονογραφία παροστῶσα. Κινέζον, καπνίζοντα, τὴν καπνοσύριγγά του, καὶ διὰ κλωστῶν ἢ συρ-

μάτων διευθύνοντα τὰς κινήσεις τῶν κοιλῶν, τὰς ὁποίας ἔχει ἐστημέναις ἐπὶ τινος κιβωτίου. Τοσοῦτον ἐπιτήδειοι εἰς τοῦτο εἶναι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, ὥστε ὁ θεατὴς θαυμάζει τὴν ταχύτητα, τὴν εὐτροφίαν καὶ τὸ κανονικὸν τῶν κινήσεων τῶν ἀφύγων τούτων ἀθρομάτων.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο, τὸ ὑποῖον παρὰ τοῖς Κινέζοις εἶναι τόσον ἀθρόον καὶ τοῖς παρέχει πολλὴν καὶ ἀθρόαν διασκέδασιν, μεταφερθὲν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐξέπευεν εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ἀχρεϊστάτα καὶ ἐξαχρεϊωτικώτατα, τὸν λεγόμενον *καρναγίωζον*, ὅστις ἐνταῦθα ἐν Ἀθήναις κατήντησε πηγὴ κακοήθους εὐχρησιστεύσεως καὶ ἐξαχρεϊώσεως εἰς πολλὰ τῶν παιδίων καὶ νεανίσκων.

Ἐτερον τῶν ἀγαπητῶν παιγνιδίων μεταξὺ τῶν παιδίων τῆς Κίνας εἶναι καὶ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον ἀετοῦ, εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ ὕψωσιν τῶν ὑποίων οἱ παῖδες δεκνύουσι μεγάλην ἐπιδειξίτητα καὶ καταβάλλουσι πολλὴν κόπον καὶ τέχνην. Ἐπίστετε βλέπει τις παμπληθεῖς ἀετοὺς παντοῦ χροῆματος καὶ ποικίλων μορφῶν. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰ παιδιά κατασκευάζουσι τοὺς ἀετοὺς τῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἄλλ' οἱ Κινεζοπαῖδες, ὅστινες ἀγαποῦν πολὺ τὴν ποικιλίαν εἰς διὰ τὰ πράγματα, κατασκευάζουσι ἑκαστὸς τὸν ἀετὸν τοῦ κατὰ τὴν ὄρεξίν του. Οὕτω δὲ βλέπει τις πολλάκις ἵπταμένους εἰς τὸν ἀέρα πολυπληθεῖς ἀετοὺς διαφόρων χρωμάτων καὶ διαφόρων μορφῶν, ὡς λ.χ. πτηνῶν, ἰβιδῶν, κτηνῶν, πλοίων κλπ.

Ἐνταῦθα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ βασιλείου μας, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀστυνομίας, οἱ παῖδες διασκεδάζουσι διὰ πετροπολέμων, οἱ ὅποιοι πολλάκις ἀπέθρυσαν θανατηφόροι εἰς πολλὰ ὄρωσθ' ἡ παιδιὰ ἄλλ' εἰς τὴν Κίναν, ἔπου ὁ Χριστιανισμὸς δὲν γνωρίζεται, τὰ παιδιά προτιμῶσι νὰ διασκεδάζωσι μὲ τοὺς ἀετοὺς

των, καὶ ἐξερχόμενα τῶν πόλεων ἢ χωριῶν ἀγωνίζονται πῶς νὰ κατορθώσωσι νὰ φέρῃ ἕκαστον τὸν ἀετὸν τοῦ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τοῦ γείτονός του καὶ οὕτω νὰ τὸν σόρῃ πρὸς ἑαυτὸν. Ὁ δ' ἐπιτυχὼν τοῦτο λαμβάνει τὸν ἀετὸν ἐκείνου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶν παιδίων τῆς Κίνας, δὲν δύναμαι νὰ τελειώσω χωρὶς νὰ προσθέσω, ὅτι ταῦτα ἂν καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀνατρεφόμενα εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν προσφέρουσι ὅμως μέγα σέβας εἰς τοὺς γονεῖς τῶν καὶ τοὺς ὑπακούουσι κατὰ πάντα.

«Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα γένης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς τὴν ὑποίαν Κύριος ὁ Θεός σου σοὶ δίδει.» (Ἐντολὴ Πέμπτη.)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Διὰ τὴν ἐφ. τῶν Παίδων.)

Ἄφρικανὸς τις ἀρχηγὸς φιλονεικῆσας ποτὲ πρὸς ἄλλον ἀρχηγὸν τὸν ἐκτύπησεν· ὅστις δὲ ὀργισθεὶς ἄμωσεν, ὅτι ἤθελε τὸν ἐκδικηθῆναι. Ἡμέραν τινα λοιπὸν, ὁ κτυπηθεὶς ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν τὸ κηράσιον ἐκείνου, ὅστις τὸν εἶχε κτυπήσει, ἔσυρεν αὐτὸ εἰς τὴν κλύθην του καὶ ἀπέκοψε τὰς χεῖράς του, λέγων, «τίωρα εἶμαι ἱκανοποιημένος.»

Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, ὁ πατήρ τοῦ δουτοχοῦς τούτου κηρασίου, ἀκροζόμενος τοῦ κηρόματιος τοῦ Εὐαγγελίου ἐπέσθη εἰς τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ· καὶ ἀφήσας τὴν εἰδωλολατρείαν ἔγεινε Χριστιανός, καὶ ἔκτοτε ἔργισεν ἠνατρεφῆ τὴν οικογένειάν του εὐαγγελικῶς πολλάκις ἀναγινώσκων εἰς τὰ τέκνα του, ὅτι λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περὶ ἀγάπης. «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους, ὅτινες σᾶς κατασῶνται, εὐεργετοῦτε ἐκείνους, ὅτινες σᾶς μισοῦσι, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐκείνων ὅτινες σᾶς βλάπτουσι καὶ σᾶς κατατρέχουσι.» (Ματθ. ε. 44).

Ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ὃ δὲ ἰχθυοθηριασμένη κὴρ ἔζη διάγουσα βίον χριστιανικὴν. Ὁ πατήρ ἐκείνος ὅμως, ὅστις εἶχεν ἀποκόψει τὰς χεῖράς τῆς, γηράσας κατήντησεν εἰς τόσῃ πτωχείᾳ, ὥστε περιφερόμενος ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἐζήτει ἐλεημοσύνην. Ἡμέραν δὲ τινα ἔκρουσε καὶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας οὗου ἔζη ἡ χριστιανὴ κὴρ, καὶ ἐζήτησεν ὀλίγον ἄρτον. Αὐτὴ δὲ γνωρίζασα αὐτὸν, ἔκρυψε τὰς χεῖράς τῆς καὶ προσέταξε, νὰ τῆ δώσωσι ποτήριον γάλακτος καὶ τριμύχιον ἄρτου. Ἀποῦ δὲ ἐκείνος εἶχε ἤδη φάγει, τότε ἔδειξε, πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖράς τῆς λέγουσα «καὶ ἐγὼ τάρω εἶμαι ἱκανοποιημένη!»

Μέγας ὑπῆρξεν ὁ τρόμος καὶ ἡ ἐκπλήξις τοῦ δουτοχοῦς ἐκείνου μαύρου, ἀλλ' ἡ κὴρ αὕτη, λαβοῦσα ἀφορμὴν ἐκ τῆς περιστασεως ταύτης ἔργισεν νὰ ὀμιλή

πρός αὐτὸν περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, προσπαθοῦσα νὰ φέρῃ καὶ αὐτὸν εἰς ματάνοιαν καὶ Χριστιανικὴν πίστιν καὶ οὕτω νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ῥαῖον παράδειγμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου δεῖκνυται πρὸς ἡμᾶς ἡ κόρη αὕτη! Ἄς προσκλήσωμεν λοιπὸν ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται, ἕκαστος τὸ καὶ ἑαυτὸν νὰ μιμηθῶμεν αὐτὴν καὶ νὰ ἐδεικνῶμεν ἑαυτοὺς ἀγαθοποιούντας τοὺς κτηῶς πρὸς ἡμᾶς διακειμένους, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλομεν αἰσθάνεσθαι ἐαυτοὺς εὐτυχεῖς.

ΟΙ ΠΥΡΟΛΑΤΡΑΙ.

Οἱ Πυρολάτραι, λαὸς καταγόμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων Περσῶν, καὶ μόλις σήμερον σὺμπόσούμενος εἰς 100 χιλιάδας ψυχῶν, εἶναι διεσκορπισμένοι εἰς τίνα μέρη τῆς Περσίας καὶ Ἰνδικῆς καὶ εἰς μὲν τὴν Περσίαν οἱ πλείστοι κατοικοῦσι παρά τὸν περσικὸν Κόλπον καὶ εἰς τὴν Ἑρήμῃν Κιρμανίαν, μάλιστα δὲ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Γεὺ καὶ Κιρμάν· εἰς δὲ τῆς Ἰνδικῆς, παρά τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γιουζβράτη, τινὲς δὲ καὶ ἐν τῇ Σουράτη, ἐμπορικωτάτῃ πόλει.

Ὁ λαὸς αὗτος ἐξωλοθροῦθη ὑπὸ τῶν Μωάμεθανῶν, μισούντων αὐτοὺς, ὡς ἄλλοτε ποτὲ οἱ Χριστιανοὶ τοὺς Ἑβραίους. Εἰς τὴν Ἰνδικὴν οἱ Πυρολάτραι καλοῦνται Παρσεῖς, ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Πέρσαι, ἀλλ' εἰς τὴν Περσίαν καλοῦνται Κεορὰν, ἢ Κεοροῖ (Cuebres ὑπὸ τῶν Φράγκων), ὄνομα παράγομενον ἐκ τῆς ἀραβικῆς λέξεως καὸρ, σημαίνον ἀπίστος ἢ ἔθνηκος· εἶναι δὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων προφερόμενον κιαὸρ, καὶ διδόμενον εἰς πάντα μὴ

μουσουλμάνον. Ἄλλ' οἱ Πέρσαι καλοῦσι τοὺς Πυρολάτραι καὶ Ἄ τ ε ς π ε ρ ε σ τ, ταυτίζομενον τοῦ πυρολάτρη.

Οἱ Πυρολάτραι δὲν εἶναι εὐδαεῖς, οὐδὲ λευκοὶ ὄνουν οἱ ἄλλοι Πέρσαι, οἱ τὸν Μωάμεθ λατρεύοντες· εὐρωσίοι ὄντες καὶ καλοῦ ἀναστρέψματος. Αἱ γυναῖκες τῶν ἔχουσι τὴν ὄψιν ἐλαίχρουν καὶ ἡμαυρωμένην, ὅπερ ἴσως προέρχεται ἐκ τῆς πενίας αὐτῶν, διότι οἱ χαρακτηριστῆρες τοῦ προσώπου τῶν εἶναι ἀρκούτως καλοὶ. Οἱ ἄνδρες φέρουσι γένειον καὶ μακρὴν κόμην, βραχὺ τι καὶ στενὸν ἐσκαρδίον, καὶ σινοφῶν τινα ἐξ ἐρίου λεπτοῦ, ἔχοντες τὸ σχῆμα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πικου. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ τὸ γράμα τῆς ἐνδομασίας τῶν εἶναι φαῖον, ἢ ὡς τὸ τοῦ ἔγρου φύλλου. Τῶν γυναικῶν ἡ στολὴ ἀμοιβεῖ χάριτος. Ὅσον οἱ Πέρσαι, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, φαίνονται φιλόκαλοι καὶ καθαριστοὶ περὶ τὸ ἐνδοσεσθαι, τόσοι οἱ Πυρολάτραι ἀμελοῦσι τὴν τε χάριν καὶ τὴν καθαριότητα. Ἐν γένει ἡ ἐνδομασία τῶν Πυρολατρῶν παρεμφερεῖ πολὺ πρὸς τὴν τῶν Ἀραβῶν.

Εἰς τὴν Περσίαν, οἱ Πυρολάτραι ἐπαγγέλλονται τὸν γεωργὸν, ἢ τὸν ἐργάτην. Κατασκευάζουσι τρίγυρα ὑφάσματα, ταπητας, οὐλοφῶνας καὶ λεπτότατα ἐργοῦχα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς οἱ κασιόρειοι πῖλοι καὶ σιλικνῶστα. Ὅδοις αὐτῶν καθηται ἀργὸς, ἀλλὰ καὶ οὐδοὶς καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς τὰς ὤρειάς τεχνάς. Τὸ μέγα αὐτῶν ἐπιτηδεῦμα εἶναι ἡ γεωργία θεωροῦσιν αὐτοὺς, οὐ μόνον ὡς ἀφέλμεν καὶ τὸ ἀθρόοτατον πάντων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰσθρὸν καὶ εὐγενέζ· τὴν γεωργίαν, λέγουσιν, ὁ Θεὸς ὁ ὄψιστος καὶ οἱ ἄλλοι ὑποδεέστεροι Θεοὶ ἀγαπῶσιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐπιτηδεῦμα τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτὸ ἀνταμείβουσι διαφιλέστερον.

Οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι Πέρσαι εἶναι ἀνθρωπῶτι πράτατοι καὶ ἀπείκοι, ζῶσιν ἡνωχιωτάτοι ὑπὸ τοῦς πρεσβοτέρουσ των, τοὺς ὁποίους καθιστοῦσι κριτάς των, ἀπικουρομένους ὑπὸ τῆς περσικῆς Κυβερνήσεως. Οἱ Πυρολάτραι πίνουσι τὸν οἶνον καὶ ἐξαιρέσει τοῦ βοῦς καὶ τῆς δαμάλεως, τρώγουσι πᾶν κρέας λαμβάνοντες αὐτὸ ἐξ οἰωνδῆποτε χειρῶν, ἔστω καὶ μαγερευμένον. Ἀποφεβοῦσιν ὁμῶς τὴν συγχωνωσίαν μετὰ τῶν ἄλλων λαῶν, μάλιστα δὲ μετὰ τῶν Μωάμεθανῶν, λίαν περιφρονούντων αὐτοὺς. Ἡ θρησκεία τοῖς ἀπαγορεύει τὸ να ἔχωσι-δοῦ ἢ πόλλας γυναῖκας, οὐδὲ τοῖς δίδει ποτὲ διαζυγιόν. Ἐπ' ἐσχάτων ἐγένοντο σπουδαυτάτατα ἐρευναὶ ὑπὸ τῶν ἐθνολόγων τῆς Ἑδρώπης περὶ τῆς θρησκείας τῶν Πυρολατρῶν, ἢ τοῦ μα ο δ εἴ ο μο ο ὀ (mazdeisme), οὐ τινος ἰδρυτῆς θεωρεῖται ὁ Ζωροάστρης.

(Μυρία Ὅσα)

Ἡ προκειμένη εἰκονογράφια παριστᾷ τὸν ναὸν τῶν Πυρολατρῶν ἐν τῇ ἀρχῇ των πόλει Βακούη, ἥτις κεῖται παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν Ῥωσίαν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ. Εἰδοποιούνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παιδῶν, ὅτι τοῦ λοιποῦ θλοῦθεν ἀνταποκρίνεσθαι ἔπε εἴθετον μετὰ τὸν Σύντάκτην

Ἡ Συνατάκτην

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.